

Ord — at Bestyrelsen skal sammensættes paritetisk, hvilket vistnok paa Dansk betyder: med lige Ret til alle Sider eller, at vedkommende Parter skulle have en lige stor Repræsentation i Bestyrelsen og derved Garanti for, at de ere i Stand til at øve lige stor Indflydelse paa det foreliggende Forhold. Valget af Formand skal godkendes af Indenrigsministeren, en Bestemmelse, der muligvis ikke er noget at indvende imod, men som man nok ogsaa kan drage ind under den fremtidige Drøftelse og Overvejelse. Endelig er der en Bestemmelse om Dagpenge, hvis Størrelse ikke fastsættes i Lovforslaget, hvad maaske heller ikke er nødvendigt.

§ 3 omhandler Centralanvisningskontoret. De Kontorer, der oprettes i Provinserne, skulle nemlig lægges ind under et Centralkontor i København, og for dette skal der ansættes en Direktør, der i sit Arbejde skal støttes af et Tilsynsraad paa mindst 10 Medlemmer, og dette skal ogsaa vælges paa paritetisk eller neutral Vis. — § 4 er der ingen Anledning til at opholde sig ved, den omhandler blot Direktørens Lønning. Udgiften hertil skal for øvrigt helt og holdent afholdes af Statskassen, hvad der ikke er Tilfældet med de øvrige Udgifter, som Lovforslaget sandsynligvis vil medføre.

Jeg kommer saa til § 5. Her vil jeg straks tage Forbehold overfor den første Bestemmelse, hvorefter Indenrigsministeren skulde have en Bemyndigelse eller Ret til at oprette Arbejdsanvisningskontorer paa de Steder, hvor der er et Aar efter Lovens Ikrafttræden ikke er oprettet et saadant Kontor. Jeg tror ikke, det er heldigt, at Ministeren faar en saadan Bemyndigelse, lige saa lidt som jeg i Grunden tror, at han vilde benytte sig af en saadan Ret, hvis han paa Forhaand havde en Følelse af, at Udøvelsen af den vil fremkalde en berettiget Uvillie paa de paagældende Pladser. Jeg mener ogsaa, at hvis der ikke ad anden Vej, ad den Vej, Lovforslaget anviser, paa en eller anden Plads er oprettet et offentligt Arbejdsanvisningskontor, kan man ganske sikkert fra alle Sider, ogsaa fra Ministeriets, gaa ud fra, at der paa den Plads ingen Trang føles til et saadant Kontor. Jeg tror derfor, det er rigtigt at tage saa meget Hensyn til de lokale For-

hold, at man ikke giver Ministeren den omtalte Ret til at lade oprette saadanne Kontorer og derigennem, hvad der ogsaa spiller en Rolle, paaføre vedkommende Egn en Udgift, som den selvfølgelig ønsker sig fritagen for.

I § 6, første Stykke, er der en ret interessant og værdifuld Bestemmelse — det vil sige, om den bliver værdifuld, bliver et Spørgsmaal for sig, men det maa man jo antage, og i hvert Fald har det selvfølgelig været Hensigten. Der staar: „Et anerkendt Arbejdsanvisningskontor skal anviser Arbejde af enhver Art. Anvisningen udføres uden Vederlag“. Dette er for saa vidt rigtigt nok, som Lovforslaget i det hele gaar ud paa, at den Udgift, som Parterne, baade Arbejdsgivere og arbejdssøgende, nu have ved at henvende sig bl. a. til Fæstekontorerne, skal lægges over paa det offentlige. Og saa kommer den Bestemmelse, som jeg i øvrigt ikke skal komme ind paa, men som er et af Kardinals spørgsmaalene i Lovforslaget: „Kontorets Virksomhed skal fortsættes uafhængigt af indtrædende Arbejdsstandsninger“. Naar der staar, at Kontoret skal anviser Arbejde af enhver Art, turde det være et Spørgsmaal, om den Opgave ikke til Tider kan overstige Kontorets Evner. Jeg tror ikke, man kan give et Arbejdsanvisningskontor den Pligt at anviser Arbejde af enhver Art, thi under vore nuværende Produktionsforhold, hvor Produktionen ikke bestemmes af Samfundets Behov i det givne Øjeblik, men for saa vidt foregaar planløst, som der i Virkeligheden tages Sigte paa at producere det mest mulige, at producere for Overskuddets eller, om man vil, Fordelens eller Profittens Skyld, kan det offentlige neppe øve den Indflydelse paa Produktionsforholdene, som det maatte forudsættes at kunne, hvis det virkelig skulde garantere for, at der til enhver Tid kan anvises Arbejde af hvilken som helst Art.

§ 7 omhandler de lokale Kontorers Pligt til at samarbejde med Centralkontoret, en Pligt, der naturligvis ikke er noget at sige til, lige saa lidt som deres Pligt til at være behjælpelige ved Indsamlingen af Statistik.

§ 8 kunde for saa vidt give Anledning til forskellige Betragtninger, som man her